

Milžino akies ola

Penkiolikto amžiaus pradžioje šalia Nemuno kranto stovėjo ola. Ji buvo kaip milžino akis, nes iš esmės ji didžiulė. Pati akis buvo iš akmens, vyrdys- tai milžiniškos juodos durys. O plakstienos - iš plo- nų, nuplikusių alyvos šakelių. Kai pavasari jos su- ~~vydavo~~ ~~ola~~ ~~vydavo~~ milžinės akimi. Rudenį vis- kas sugrįždavo į savo vietas.

Pirmųjų žmonių tikėjo, kad akies viduje slupi didžiuliai lobiai. Juos saugojo pats milžinas Herbedas. Taigi, vieną dieną jaunuolis vardu Bakaras išsiruosė į kelionę pas milžiną.

Į kelionę kreipsi įsidedo: sulankstoma kildė, nagų la- ko valiklė ir akvarelė. Kai priejo kryžkelę pamatė, kad yra trys keliai: tiesiai, į kairę ir į dešinę. Ant kiekvienos rodyklės kabėjo po raktą. Tiesiai - auksinis, kairėn - sidabrinis, o į dešinę - varinis. Vaikis pasirinko varį. Deja, teisingo nebūto. Milžinas ir jo draugas Teruksas buvo augę įprastoje šeimoje, todėl miego ne auksą ir ne varį, o sidabrą.

Bakaras pasuko dešinėn. Nuejo ne ten, tad pasi- klydo. Tie jo pasiimti daiktai buvo ne siaur sau! Pa- lūkekite ir sužinosite kam.

Į tą dieną naktį ir priejo kelio galą. Galų kabė- jo nuorodos: „į mirtį“, „į pragarą“ ir „pas Herbedo karcias“. Vaikis pagalvojo:
- jei eisiu į pragarą, mirsiu, jei į mirtį, tai pat, o jei

i kanciją, ne.

Bakaras nežinojo, kad tas Herbedas ir yra jo ieškomas milžinas kuris su savo drakonu saugojo lobius.

Bakaras pasuko ten kur buvo nuoroda: „pas Herbedo kanciją“. Štai mūsų herojus jau ir vietoje. Žinoma, per daug jis nenustebė. Prisiminė milžino žvądą, o tai viską paaiškina. Ant durų kabėjo užrašas: „Kas bus suktas ir sugebės nutrinti šį užrašą, tas turi galimybę paimti turtus.“

Bakaras bandė su Nemuno vandeniu rankomis, nieko neišėjo. Prisiminė, kad turi pažų lako valiklį, tai padėjo. Durelės automatiškai pasikeitė.

Berniukas įėjo į kambarį. Židinio durelės seniai buvo apdulkeję. Nebuvo jės išleptas. Užsikūrė ugnį. Prie židinio buvo specialios įdubos. Berniukas, jį, žinoma nepamatė. Kai patalpa kiek įsilo, jis paristatė savo kėdę būtent ten kur buvo tos įdubos. Vos tik atsisėdo, jis atsidiūrė baltame rūke. Rūkas išnyko, o Bakaras pamatė esąs legendiniame turtų kambarį! Staiga iš didžiausios deimantų kriuvos išlindo pats milžinas:

- Tu išgelbėjai mane nuo šio spindesio. Šetau drobis gabalą, padaryk man dovaną. Gerai, kad Bakaras turėjo akvarelę. Nuėmė Herbedui paveikslą, įteikė. Kai tik įsėdėjo paskutini skatink į maišą, jis su maišu atsirado namie... Bakaras tapo turtingu, gyveno ilgai ir laimingai.

Eigilė Sipinskaitė